

Venceslav Winkler

Veliki petek

Bog je umrl in sive misli v svet so legle.
Kakor ptice v mraku ždiijo v bregu koč, v linah raglja žalostno ropoče.
Sonce trumoma prebija mrzle megle.

Po stezah do cerkve ljudstvo žubori,
nerazločen šum ugaša v tiho vas.
V žalost meša se vesel otročji glas
in od nekod ves čas po prazniku diši.

Zmeraj bolj se redčijo oblaki,
morda sonce nam bo le prišlo naproti.
V cerkvi kakor na samotni trdi poti
votlo pojejo ljudem koraki.

In cerkovniku se trese stara brada,
ko pred vrati deci skrivoma razklada:
Navsezgodaj v jutru božja so letala
vse zvonove v Rim na božjo pot peljala.

Mausser Karel

Velikonočno jutro

Ufifnil glas je raglje. Že zvonil
v nedeljsko jutro sveže, razigrano.
V bandera rdeča veter se lovi,
v monštranci Bog smešlja se čez poljano.

Velika noč! Ustajenja dan veselil!
Zvonovi so čimdalje bolj glasni,
od vsepovsod njih vrisk sladko doni;
ustajenja pesem pevci so zapeli.

Usa žalost, skrb ljudem je danes tuja
in srce vsako je kof v travi cveč,
med svojimi ljudmi Bog roma spel
in v vrisk zvonov se zliiva: Aleluja!